Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. gruodžio 12 d.*

„Konkurencija – Karteliai – Televizijos transliavimas – Sprendimas, kuriuo įsipareigojimai pripažįstami privalomais – Teritorinis išimtinumas – Išankstinis vertinimas – Poveikis trečiųjų asmenų sutartinėms teisėms – Proporcingumas“

Byloje T-873/16

Groupe Canal + SA, įsteigta Isi le Mulino (Prancūzija), atstovaujama advokatų P. Wilhelm, P. Gassenbach ir O. de Juvigny,

ieškovė,

palaikoma

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos D. Colas, J. Bousin, E. de Moustier ir P. Dodeller,

Union des producteurs de cinéma (UPC), įsteigtos Paryžiuje (Prancūzija), atstovaujamos advokato É. Lauvaux,

C More Entertainment AB, įsteigtos Stokholme (Švedija), atstovaujamos advokatų L. Johansson ir A. Acevedo,

ir

European Film Agency Directors – EFADs, įsteigtos Briuselyje (Belgija), atstovaujamos advokato O. Sasserath,

įstojusių į bylą šalių,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą A. Dawes, C. Urraca Caviedes ir L. Wildpanner,

atsakovę,

palaikomą

Europos vartotojų organizacijos (BEUC), įsteigtos Briuselyje, atstovaujamos advokato A. Fratini,

įstojusios į bylą šalies,

* Proceso kalba: prancūzų.

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2016 m. liepos 26 d. Komisijos sprendimą dėl SESV 101 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla AT.40023 – Tarpvalstybinė prieiga prie mokamos televizijos), kuriuo teisiškai privalomais pripažinti *Paramount Pictures International Ltd* ir *Viacom Inc*. pasiūlyti įsipareigojimai, susiję su licenciniais susitarimais dėl audiovizualinio turinio, sudarytais su *Sky UK Ltd* ir *Sky plc*,

BENDRASIS TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas D. Gratsias (pranešėjas), teisėjai A. Dittrich ir I. Ulloa Rubio,

posėdžio sekretorė M. Marescaux, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. rugsėjo 14 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2014 m. sausio 13 d. Europos Komisija pradėjo tyrimą dėl galimų apribojimų, darančių poveikį mokamos televizijos paslaugų teikimui ir susijusių su licenciniais susitarimais tarp šešių amerikiečių studijų ir pagrindinių Europos Sąjungos mokamo turinio radijo transliuotojų.

2 2015 m. liepos 23 d. Komisija nusiuntė pranešimą apie kaltinimus *Paramount Pictures International Ltd*, įsteigtai Londone (Jungtinė Karalystė), ir *Viacom Inc.*, įsteigtai Niujorke (Niujorkas, JAV), pirmosios patronuojančiajai bendrovei (toliau kartu – *Paramount*). Šiame pranešime Komisija išdėstė savo išankstinę išvadą dėl *Paramount* su *Sky UK Ltd* ir *Sky plc* sudarytuose licenciniuose susitarimuose esančių kai kurių sąlygų atitikties SESV 101 straipsniui ir Europos ekonominės erdvės susitarimo (EEE) 53 straipsniui.

3 Atlikdama tyrimą Komisija daugiausia dėmesio skyrė dviem susijusioms licencinių susitarimų sąlygoms. Pirmąja siekta uždrausti *Sky* arba apriboti jos galimybes teigiamai atsakyti į EEE, bet ne Jungtinėje Karalystėje ar Airijoje gyvenančių vartotojų savo iniciatyva pareikštus prašymus dėl televizijos transliavimo paslaugų pirkimo. Antrąja reikalauta, kad sudaromuose susitarimuose su radijo transliuotojais, įsisteigusiais EEE, bet ne Jungtinėje Karalystėje, *Paramount* uždraustų jiems ar apribotų jų galimybes teigiamai atsakyti į Jungtinėje Karalystėje ar Airijoje gyvenančių vartotojų savo iniciatyva pareikštus prašymus dėl televizijos transliavimo paslaugų pirkimo.

4 Tam tikras konkurencijos bylas nagrinėjančio pareigūno 2015 m. lapkričio 24 d. sprendimu ieškovei *Groupe Canal +* leista dalyvauti nagrinėjant bylą kaip suinteresuotajam trečiajam asmeniui pagal 2004 m. balandžio 7 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 773/2004 dėl bylų nagrinėjimo Komisijoje pagal [SESV 101 ir 102] straipsnius tvarkos (OL L 123, 2004, p. 18) 13 straipsnio 1 dalį.

5 2015 m. gruodžio 4 d. laišku, pavadintu „Informacija apie bylos pobūdį ir dalyką pagal Reglamento (EB) Nr. 773/2004 13 straipsnio 1 dalį“, Komisija informavo ieškovę, be kita ko, apie savo teisinį vertinimą, susijusį su SESV 101 straipsnio taikymu bylos aplinkybėms, ir išankstinę išvadą šiuo klausimu. Remdamasi šia išankstine išvada, Komisija ketino priimti *Sky* ir kiekvienai iš studijų, dėl kurių ji vykdė tyrimą, skirtą sprendimą, kuriuo būtų konstatuota, kad jos pažeidė SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį, kad joms būtų skirtos baudos ir jos būtų įpareigotos nutraukti pažeidimą bei susilaikyti nuo bet kokių priemonių, kurios gali turėti panašų tikslą arba poveikį.

6 2016 m. balandžio 15 d. *Paramount* pasiūlė įsipareigojimus dėl Komisijos iškeltų problemų konkurencijos srityje, vadovaudamasi 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [SESV 101] ir [102] straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 9 straipsniu. Gavusi pastabų iš kitų suinteresuotųjų trečiųjų asmenų, įskaitant ieškovę, Komisija priėmė 2016 m. liepos 26 d. sprendimą dėl SESV 101 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla AT.40023 – Tarpvalstybinė prieiga prie mokamos televizijos) (toliau – ginčijamas sprendimas).

7 Iš ginčijamo sprendimo 1 straipsnio matyti, kad šio sprendimo priede išdėstyti įsipareigojimai yra *Paramount*, jos teisių perėmėjams ir patronuojamosioms bendrovėms privalomi penkerių metų laikotarpį nuo pranešimo apie šį sprendimą.

8 Ginčijamo sprendimo priedo 1 punkto devintoje pastraipoje yra numatytos įvairios sąlygos, jos yra bylos dalykas (toliau – reikšmingos sąlygos). Dėl palydovinio transliavimo, pirma, yra susijusi sąlyga, kad priėmimas už teritorijos, kuriai taikomas licencinis susitarimas, ribų (*overspill*), nėra televizijos transliuotojo padarytas sutarties pažeidimas, jei šis nėra suteikęs leidimo dėl tokio priėmimo, žinodamas aplinkybes, ir, antra, sąlyga, kad priėmimas teritorijoje, kuriai taikomas licencinis susitarimas, nėra *Paramount* padarytas sutarties pažeidimas, jei ji neleido prieigos prie trečiųjų asmenų dekoderių šioje teritorijoje. Dėl transliavimo internetu yra susijusios, pirma, sąlyga, pagal kurią reikalaujama, kad televizijos transliuotojai neleistų siųstis ar platinti srautinio duomenų siutimo būdu (*streaming*) televizijos turinio už teritorijos, kuriai taikomas licencinis susitarimas, ribų, antra, sąlyga, pagal kurią vizualizavimas internetu (*Internet overspill*) teritorijoje, kuriai taikomas licencinis susitarimas, nėra *Paramount* padarytas sutarties pažeidimas, jei ji įpareigojo televizijos transliuotojus naudoti technologijas, neleidžiančias tokio vizualizavimo, ir, trečia, sąlyga, kad televizijos turinio vizualizavimas internetu už teritorijos, kuriai taikomas licencinis susitarimas, ribų nėra televizijos transliuotojo padarytas sutarties pažeidimas, jei šis naudoja technologijas, neleidžiančias tokio vizualizavimo.

9 Be to, iš ginčijamo sprendimo priedo 1 punkto trečios pastraipos matyti, kad sąvoka „televizijos transliuotojo pareigos“ taikoma reikšmingoms sąlygoms ar lygiavertėms sąlygoms, draudžiančioms televizijos transliuotojui atsakyti į EEE, bet ne teritorijoje, kurioje jis naudojasi transliavimo teise, gyvenančių vartotojų savo iniciatyva pareikštus prašymus. Todėl sąvoka „*Paramount* pareigos“ reiškia reikšmingas arba lygiavertes sąlygas, pagal kurias reikalaujama, kad *Paramount* uždraustų televizijos transliuotojams, esantiems EEE, bet ne teritorijose, kuriose jie naudojasi išimtinėmis teisėmis, atsakyti į šiose teritorijose gyvenančių vartotojų savo iniciatyva pareikštus prašymus.

10 Pagal ginčijamo sprendimo priedo 2 punktą nuo pranešimo apie ginčijamą sprendimą dienos *Paramount* taikomi įvairūs įsipareigojimai. Visų pirma, *Paramount* nesudarys ir toliau netaikys reikšmingų sąlygų ir nepratęs jų taikymo pagal licencines sutartis, kaip jos apibrėžtos tame pačiame priede (2.1 punktas). Toliau, kalbant apie esamas licencines sutartis dėl mokamos televizijos programų kūrimo (*existing Pay-TV Output Licence Agreements*), pasakytina, kad ji nesikreips į teismą dėl televizijos transliuotojų pareigų vykdymo (2.2 punkto a papunktis). Kalbant apie tuos pačius susitarimus, – ji nevykdys „*Paramount* pareigų“ ir tiesiogiai ar netiesiogiai nesiims priemonių, kad jos būtų vykdomos (2.2 punkto b papunktis). Galiausiai, ji praneš *Sky* per dešimt dienų nuo pranešimo apie ginčijamą sprendimą dienos ir visiems kitiems televizijos transliuotojams, įsisteigusiems EEE, per vieną mėnesį nuo to paties pranešimo, kad ji nesikreips į teismą siekdama, jog televizijos transliuotojai vykdytų reikšmingas sąlygas (2.3 punktas).

11 Ieškovė sudarė su *Paramount* licencinį susitarimą dėl mokamos televizijos programų kūrimo (*Pay Television Agreement*), kuris įsigaliojo 2014 m. sausio 1 d. (toliau – 2014 m. sausio 1 d. susitarimas). To susitarimo 12 straipsnyje numatyta, kad teritorija, kuriai jis taikomas, yra suskirstyta į „išimtines“ teritorijas, įskaitant, be kita ko, Prancūziją, ir „neišimtinę“ teritoriją, apimančią Mauricijų. 2014 m. sausio 1 d. susitarimo 3 straipsnyje, be kita ko, numatyta, kad *Paramount* nesinaudos pati ir neįgalios

trečiojo asmens naudotis retransliavimo į išimtines teritorijas teisėmis. Šio susitarimo A.IV priede išdėstytos ieškovo pareigos, susijusios su geofiltravimo technologijų naudojimu neleidžiant retransliuoti už teritorijų, kurioms suteikta licencija, ribų.

12 2016 m. rugpjūčio 25 d. raštu *Paramount* pranešė ieškovei apie ginčijamo sprendimo priedo 2.2 punkto a papunktyje nustatytą įsipareigojimą (žr. šio sprendimo 10 punktą) ir atitinkamai paaiškino, kad nesikreips į teismą dėl to, kad televizijos transliuotojas vykdytų reikšmingas sąlygas, ir kad panaikina visas jo pareigas, susijusias su reikšmingomis sąlygomis. Tame pačiame rašte *Paramount* taip pat pažymėjo, kad sąvoka „televizijos transliuotojo pareiga“ turi tą pačią prasmę kaip ir ginčijamo sprendimo priede esanti sąvoka. 2016 m. spalio 14 d. laišku ieškovė atsakė į šį pranešimą pabrėždama, kad byloje prisiimti įsipareigojimai saisto tik Komisiją ir *Paramount* ir negali būti taikomi ieškovei.

Procesas ir šalių reikalavimai

13 2016 m. gruodžio 8 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovės ieškinį.

14 2017 m. liepos 13 d. Nutartimi *Groupe Canal + / Komisija* (T-873/16, nepaskelbta Rink., EU:T:2017:556) Europos vartotojų organizacijai (BEUC) leista įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų. Ta pačia nutartimi *Union des producteurs de cinéma* (UPC), *European Film Agency Directors* (*EFADs*) ir *C More Entertainment AB* buvo leista įstoti į bylą palaikyti ieškovės reikalavimų. Be to, 2017 m. liepos 13 d. Bendrojo Teismo penktosios kolegijos pirmininko sprendimu Prancūzijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą palaikyti ieškovės reikalavimų.

15 Kalbant apie proceso organizavimo priemones, 2018 m. gegužės 2 d. ieškovės paprašyta atsakyti į rašytinį klausimą, ir ji šį prašymą įvykdė 2018 m. gegužės 15 d.

16 Ieškovė ir *C More Entertainment* Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek jis susijęs su Prancūzijos rinka ir ieškovės sutartimis,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

17 Prancūzijos Respublika Bendrojo Teismo prašo panaikinti ginčijamą sprendimą.

18 UPC Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su Prancūzijos rinka,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

19 *EFADs* Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su Prancūzijos rinka ir galiojančiomis bei būsimomis su ieškove sudarytomis sutartimis,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

20 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės, Prancūzijos Respublikos, *EFADs*, UPC ir *C More Entertainment* bylinėjimosi išlaidas.

21 BEUC Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Pirminės pastabos

22 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo keturis pagrindus, susijusius, pirma, su akivaizdžia vertinimo klaida dėl reikšmingų sąlygų suderinamumo su SESV 101 straipsniu ir nustatytų įsipareigojimų pasekmių, antra, su Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio pažeidimu, kiek tai susiję su problemų, kurios sprendžiamos nustatytais įsipareigojimais, nustatymu, trečia, su proporcingumo principo pažeidimu ir, ketvirta, su piktnaudžiavimu įgaliojimais.

23 Kaip nurodyta šio sprendimo 11 punkte, ieškovė sudarė su *Paramount* televizijos transliavimo susitarimą, t. y. 2014 m. sausio 1 d. susitarimą, kuriame numatytos reikšmingoms sąlygoms lygiavertės sąlygos. Iš tiesų, kaip pažymėjo ieškovė, atsakydama į proceso organizavimo priemonę, *Paramount* pareiga uždrausti EEE, tačiau ne teritorijose, kuriose ieškovė naudojasi išimtinėmis teisėmis, esantiems transliuotojams vykdyti pasyvius pardavimus į šias teritorijas, nustatyta šio susitarimo 2 ir 3 straipsniuose. Visų pirma iš šių nuostatų matyti, kad *Paramount* suteikė ieškovei licenciją dėl įvairių formų išimtinio televizijos retransliavimo, kad bet kuri aiškiai nesuteikta teisė lieka *Paramount* ir kad ši įsipareigojo nesinaudoti arba neleisti jokiam trečiajam asmeniui naudotis šiomis teisėmis teritorijose, dėl kurių ieškovė turi išimtinę teisę. Darytina išvada, kad, kiek tai susiję su tuo, kad bet kuris trečiasis asmuo turi gauti aiškų leidimą iš *Paramount* naudotis aptariamomis teisėmis, įsipareigojimas, kurį ši bendrovė prisiėmė ieškovei, nesuteikti šio leidimo, yra lygiavertis „*Paramount* pareigoms“, aprašytomis šio sprendimo 9 punkte.

24 Vykdydama ginčijamame sprendime nustatytą pareigą, *Paramount* pranešė ieškovei apie savo sprendimą nebesiimti veiksmų, kuriais siekiama, jog būtų laikomasi „transliuotojo pareigų“ jai, ir netaikyti šių pareigų tiek, kiek joms buvo taikomi privalomais pripažinti įsipareigojimai pagal ginčijamą sprendimą. Kaip išsamiau bus paaiškinta šio sprendimo 95 punkte, toks *Paramount* veiksmas visų jos kontrahentų EEE atžvilgiu reiškia, kad ji nebevykdo savo įsipareigojimų ieškovei, kylančių iš 2014 m. sausio 1 d. susitarimo 2 ir 3 straipsnių, neleisti savo kontrahentams atsakyti į teritorijose, kuriose ieškovė turi išimtinę transliavimo teisę, gyvenančių vartotojų savo iniciatyva pateiktus prašymus.

25 Todėl ieškovės teisinei padėčiai padarytas poveikis, kai *Paramount* įvykdė pareigą, kurią Komisija jai nustatė ginčijamu sprendimu. Be to, atsižvelgiant į tai, kad ieškovei leista dalyvauti administracinėje procedūroje kaip suinteresuotajam trečiajam asmeniui ir kad remdamasi dokumentu, kurį jai pateikė Komisija, ji pateikė pastabas šiuo klausimu (žr. šio sprendimo 4 ir 5 punktus), reikia konstatuoti, kad ji

turi teisę ginčyti ginčijamą sprendimą (šiuo klausimu žr. 2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 90 punktą ir 2016 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Morningstar / Komisija*, T-76/14, EU:T:2016:481, 31–34 punktus), to Komisija, beje, neginčija.

26 Nors dėl šio poveikio ieškovė įgyja teisę ginčyti ginčijamą sprendimą, bet kuriuo atveju tai, ar ieškovė teisingai apibūdina konkretų poveikį, kurį lemia šis sprendimas jos atžvilgiu, yra susiję su bylos esme.

27 Šiuo atžvilgiu ieškinyje keliamas pagrindinis klausimas yra susijęs su sprendimo, kuriuo įmonės pasiūlyti įsipareigojimai pripažįstami privalomais, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį, poveikio pobūdžiu ir apimtimi, kai aptariamus įsipareigojimus sudaro vienašalis pranešimas nebesilaikyti kai kurių sąlygų, numatytų susitarime tarp jos ir kitos įmonės, dėl kurios Komisija nevykdė tyrimo, kuriai neskirtas pranešimas apie kaltinimus ir kuri nepasiūlė įsipareigojimų ir nesutiko prisiimti tokių įsipareigojimų.

28 Šis klausimas keliamas nurodant ieškinio trečiąjį pagrindą.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su akivaizdžia vertinimo klaida, kiek tai susiję su reikšmingų sąlygų atitiktimi SESV 101 straipsniui, ir nustatytų įsipareigojimų poveikiu

29 Ieškovės teigimu, pirma, kiek tai susiję su reikšmingomis sąlygomis, Komisija nenustatė problemų, susijusių su pažeidimu dėl tikslo, kaip tai suprantama pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį. Iš tikrųjų šių nuostatų poveikis yra kultūrinės įvairovės skatinimas nekenkiant konkurencijai, o jas panaikinus kinematografijos produkcijos sektoriuje padidėtų koncentracija.

30 Antra, palaikoma Prancūzijos Respublikos, ieškovė teigia, kad intelektinės nuosavybės teisių apsauga, atsižvelgiant į Sutarties nuostatas, pateisina geografinių ribų, kaip antai nagrinėjamų šioje byloje, nustatymą. Šiuo klausimu UPC tvirtina, kad skirtumais tarp, viena vertus, „visiško“ ir „santykinio“ teritorinio išimtinumo ir, kita vertus, „aktyvių“ ir „pasyvių“ pardavimų negali būti remiamasi skaitmeninėje srityje, kurioje praktiškai nėra sienų. Be to, atsižvelgiant į galimybes, kurias šiandien teikia daugybė mokamų televizijos transliavimo internetu platformų, DVD ar užsakomosios vaizdo paslaugos, reikšmingos sąlygos, kaip teigia ieškovė ir Prancūzijos Respublika, nesuteikia tikro išimtinumo ir todėl nedaro poveikio konkurencijai. Komisija turėtų atlikti tikslią audiovizualinio kinematografijos sektoriaus analizę, o to nepadarius ginčijamas sprendimas lemia neteisingą įrodinėjimo pareigos perkėlimą.

31 Trečia, ieškovė pabrėžia, kad teritorinis išimtinumas, kurio siekiama reikšmingomis sąlygomis, yra susijęs tik su dalimi turinio, esančio mokamos televizijos rinkoje, todėl negali pašalinti konkurencijos šioje rinkoje. Taigi, palaikoma UPC ir Prancūzijos Respublikos, ieškovė teigia, kad reikšmingos sąlygos leidžia skirti tinkamą, visiškai būtiną atlygį autorių teisių turėtojams nuopelnais grindžiamos konkurencijos aplinkybėmis, pritaikytą prie kiekvienos nacionalinės rinkos ypatumų, atsižvelgiant į taikomą transliavimo laiką. Jomis taip pat užtikrinamas verslo modelio, kuriuo naudojasi tokie ūkio subjektai kaip ieškovė, išlikimas. Šis modelis leidžia objektyviai paskirstyti riziką, kylančią dėl Sąjungos kinematografijos produkcijos finansavimo, kuriam ieškovė privalo skirti didelę dalį visų savo išteklių. UPC nuomone, aptariamas modelis atitinka tam tikrose nacionalinėse teisės sistemose galiojančius teisės aktus, tačiau Komisija neturi vykdyti jų peržiūros.

32 Taigi, ketvirta, reikšmingų sąlygų netaikymas netiesiogiai, bet neabejotinai paveiktų visus sutartinius santykius šiame sektoriuje ir leistų rastis licencijoms Sąjungos lygmeniu, dėl kurių derybinė pusiausvyra pasikeistų Sąjungos gamintojų nenaudai. Dėl to Sąjungos audiovizualinės produkcijos finansavimo galimybės, įskaitant iš įnašų, kuriuos radijo transliuotojai moka nacionaliniams audiovizualinio sektoriaus subjektams, būtų radikaliai apribotos ir todėl sumažėtų vartotojams siūlomų paslaugų kokybė ir įvairovė ir galiausiai kultūrinė įvairovė, saugoma pagal ES sutarties 3 straipsnį ir

SESV 167 straipsnio 4 dalį. Vien nurodžiusi, kad prisiėmusi įsipareigojimus *Paramount* vis dėlto galės teikti licencijas teritoriniu pagrindu, Komisija nepateikė pakankamų teisinių motyvų dėl šios aplinkybės svarbos ieškovo nurodomoms pasekmėms.

33 Komisija, palaikoma BEUC, ginčija šio ieškinio pagrindo pagrįstumą.

34 Primintina, kad Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Jei Komisija ketina priimti sprendimą, reikalaujantį, kad pažeidimas būtų nutrauktas, o įmonės pasiūlo savo įsipareigojimus dėl Komisijos išankstiniame vertinime iškeltų problemų, Komisija savo sprendimu gali padaryti šiuos įsipareigojimus privalomus įmonėms. Toks sprendimas priimamas nustatytam laikotarpiui ir jame daroma išvada, kad tolesniems Komisijos veiksmams nebėra pagrindo.“

35 Toliau Reglamento Nr. 1/2003 13 konstatuojamojoje dalyje numatyta:

„Jei tyrimo metu, kuris galėtų baigtis susitarimo ar veiklos uždraudimu, įmonės pasiūlo Komisijai tokius įsipareigojimus, kurie panaikintų Komisijos susirūpinimą, Komisija turi turėti teisę priimti sprendimus, kuriais šie įsipareigojimai taptų privalomi įmonėms. Komisijos sprendime turi būti konstatuojama, kad jos veiksmams nebėra pagrindo, nepateikiant išvados dėl to, ar pažeidimas buvo arba dar tebėra <…>“

36 Taikydama Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį Komisija tik tikrina, ar pasiūlytais įsipareigojimais gali būti pašalintos problemos, apie kurias ji pranešė susijusioms įmonėms, ir ar jos nepasiūlė mažiau suvaržančių įsipareigojimų, kuriais lygiai taip pat tinkamai būtų pašalintos tokios problemos (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41 punktas).

37 Taip pat pažymėtina, kad, kaip matyti iš Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio, išankstinis vertinimas, nurodytas šioje nuostatoje (žr. šio sprendimo 34 punktą), yra skirtas įmonėms, kurių atžvilgiu Komisija atlieka tyrimą, ir juo siekiama, kad jos galėtų įvertinti galimybę pasiūlyti tinkamus įsipareigojimus, kuriais išsprendžiamos Komisijos nurodytos konkurencijos problemos. Nutraukus tokių įmonių atžvilgiu pradėtą procedūrą dėl pažeidimo, jos gali išvengti konkurencijos teisės pažeidimo konstatavimo ir galbūt gresiančios baudos (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 48 punktas).

38 Iš šių argumentų matyti, kad, nors sprendimo, priimto pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį, motyvuose turi būti pateiktas išankstinis vertinimas, dėl kurio pradėtos rezultatyvios derybos dėl įsipareigojimų, šie motyvai jokiu būdu negali apimti visos informacijos, kuri reikalinga SESV 101 straipsnio 1 dalies pažeidimui nustatyti, ar juo labiau informacijos, pagrindžiančios išvadą, kad šios nuostatos 3 dalis negali būti taikoma iš pradžių inkriminuotam elgesiui.

39 Todėl, kaip teigia Komisija, ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolė gali būti susijusi tik su klausimu, ar ginčijamame sprendime išdėstytos aplinkybės parodo konkurencijos problemas, jei taip – ar privalomais pripažinti įsipareigojimai išsprendžia šias problemas ir, galiausiai, ar *„Paramount“* nepasiūlė mažiau suvaržančių, bet taip pat tinkamų įsipareigojimų.

40 Šiuo klausimu ginčijamo sprendimo 37–44 konstatuojamosiose dalyse Komisija išdėstė, kad susitarimai dėl visiško teritorinio išimtinumo atkuria nacionalinių rinkų padalijimą ir prieštarauja Sutarties tikslui sukurti vieningą rinką. Todėl laikoma, kad jų sąlygomis siekiama riboti konkurenciją, nebent kitos aplinkybės, susijusios su jų ekonominiu ir teisiniu kontekstu, leidžia konstatuoti, kad jomis negalima pasiekti šio rezultato. Pastaruoju klausimu pažymėtina, kad autorių teisių apsaugos tikslas – užtikrinti autoriui tinkamą atlygį, o ne kuo didesnį atlygį, užtikrinamą susitarimų, pagal kuriuos draudžiamas bet koks tarpvalstybinis televizijos transliavimo paslaugų teikimas ir taip suteikiama visiška teritorinė apsauga.

41 Vis dėlto, kaip Komisija nurodė ginčijamo sprendimo 46–49 konstatuojamosiose dalyse, sprendžiant iš jų turinio, tikslų ir ekonominio ir teisinio konteksto, reikšmingomis sąlygomis siekiama pašalinti bet kokią tarpvalstybinę konkurenciją ir suteikti transliuotojams – *Paramount* kontrahentams – visišką teritorinę apsaugą.

42 Reikia konstatuoti, kad motyvai, apibendrinti šio sprendimo 40 ir 41 punktuose, yra pagrįsti ir jų pakanka susirūpinimui dėl reikšmingų sąlygų atitikties SESV 101 straipsnio 1 daliai pagrįsti. Todėl, priešingai, nei teigia ieškovė, Prancūzijos Respublika, *EFADs*, UPC ir *C More Entertainment*, ginčijamas sprendimas yra pakankamai teisiškai motyvuotas ir be klaidų, susijusių su motyvų pagrįstumu.

43 Iš tiesų, tokiomis faktinėmis aplinkybėmis, kai yra didelių kliūčių, smarkiai ribojančių tarpvalstybinio televizijos transliavimo galimybes, tai, kad autorių teisių turėtojas vieninteliam licenciatui suteikia išimtinę teisę transliuoti audiovizualinį turinį valstybėje narėje, taigi ir teisę nustatytu laikotarpiu drausti kitiems operatoriams, negavusiems susijusių teisių turėtojų leidimo ir jiems nesumokėjusiems atlygio, transliuoti, nepakanka, kad būtų galima konstatuoti, jog toks susitarimas turi būti laikomas Sutartimi draudžiamo kartelio dalyku, priemone ar pasekme (šiuo klausimu žr. 1982 m. spalio 6 d. Sprendimo *Coditel ir kt.*, 262/81, EU:C:1982:334, 15 ir 16 punktus ir 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 137 punktą).

44 Todėl autorių teisių turėtojas iš principo gali perleisti vieninteliam licenciatui išimtinę teisę transliuoti per palydovą tam tikru laikotarpiu pagal tokią teisę saugomą objektą iš vienintelės transliavimo valstybės narės arba kelių valstybių narių (2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 138 punktas).

45 Tačiau, kai susitarimuose, kuriuos sudaro autorių teisių turėtojas, yra sąlygų, pagal kurias šis teisių turėtojas privalo drausti visiems savo kontrahentams EEE rinkoje vykdyti pasyvius pardavimus geografinėse rinkose už valstybės narės, kurioje jis jiems suteikia išimtinę licenciją, ribų, šiomis nuostatomis suteikiamas visiškas sutartyje apibrėžtas teritorinis išimtinumas ir taip pažeidžiama SESV 101 straipsnio 1 dalis.

46 Iš tiesų, susitarimas, kuriuo siekiama atkurti nacionalinių rinkų padalijimą, gali prieštarauti Sutarties tikslui integruoti šias rinkas sukuriant vieningą rinką. Taigi susitarimai, kuriais siekiama suskirstyti nacionalines rinkas pagal nacionalines sienas arba dėl kurių apsunkinama nacionalinių rinkų skvarba, iš principo turi būti laikomi susitarimais, kurių tikslas – apriboti konkurenciją, kaip tai suprantama pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį (2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 139 punktas).

47 Šiuo klausimu reikia atsižvelgti į Sąjungos teisės raidą, visų pirma, priėmus 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyvą 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, 1989, p. 23; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 224), ir 1993 m. rugsėjo 27 d. Tarybos direktyvą 93/83/EEB dėl tam tikrų autorių teisių ir gretutinių teisių taisyklių, taikomų palydoviniam transliavimui ir kabeliniam perdavimui, koordinavimo (OL L 248, 1993, p. 15; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 134), kuriomis siekta užtikrinti perėjimą nuo nacionalinių rinkų prie bendros programų kūrimo ir platinimo rinkos (2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 121 punktas).

48 Šiomis aplinkybėmis, jei licencine sutartimi siekiama uždrausti ar apriboti tarpvalstybinį transliavimo paslaugų teikimą, laikoma, kad jos tikslas yra riboti konkurenciją, nebent kitos jos ekonominio ir teisinio konteksto aplinkybės neleidžia konstatuoti, jog tokia sutartis gali kelti pavojų konkurencijai (2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 140 punktas).

49 Taigi reikia išnagrinėti reikšmingų sąlygų tikslą ir ekonominį ir teisinį kontekstą.

50 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 3, 8, 9, 11 ir 23 punktų, abipusiais įsipareigojimais, nustatytais *Paramount* ir jos kontrahentų, įskaitant ieškovę, sutartose reikšmingose sąlygose, kaip tik siekiama panaikinti tarpvalstybinį audiovizualinio turinio, kuris yra susijusių susitarimų dalykas, transliavimo paslaugų teikimą. Taigi, pagal šias sąlygas susitarimu suteikiama visiška teritorinė apsauga ir jomis siekiama pašalinti tarpvalstybinę konkurenciją tarp įvairių transliuotojų jų siūlomų paslaugų srityje. Todėl, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 43–48 punktuose, šios sąlygos galėjo sukelti Komisijos susirūpinimą dėl jų antikonkurencinio tikslo, prieštaraujančio SESV 101 straipsnio 1 daliai (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 142 ir 144 punktus).

51 Be to, kalbant apie reikšmingų sąlygų ekonominį ir teisinį kontekstą, priešingai, nei teigia ieškovė, Prancūzijos Respublika, *EFADs*, UPC ir *C More Entertainment*, tai, kad aptariamos televizijos transliavimo sutartys yra susijusios su autorių teisių saugomais kūriniais, neleidžia konstatuoti, kad jos negali pakenkti konkurencijai.

52 Iš tiesų, viena vertus, ginčijamu sprendimu privalomais pripažinti įsipareigojimai nedaro poveikio pačių išimtinių licencijų transliuoti televizijos programas, į kurias *Paramount* turi teises, suteikimui. Priešingai, aptariamais įsipareigojimais siekiama, kad nebebūtų taikomos reikšmingos sąlygos, kurių tikslas – visiškas teritorinis išimtinumas ir bet kokios konkurencijos tarp įvairių transliuotojų pašalinimas, ir to siekiama visomis abipusėmis pareigomis, įtvirtintomis televizijos platinimo susitarimais.

53 Kita vertus, nors tiesa, kad intelektinės nuosavybės apsauga konkrečiai siekiama, be kita ko, nagrinėjamų teisių turėtojams užtikrinti galimybę komerciškai jomis naudotis, šis tikslas jiems užtikrina galimybę reikalauti ne kuo didesnio, o tik tinkamo atlygio. Šią išvadą patvirtina 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230) 10 konstatuojamoji dalis ir 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/115/EB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 376, 2006, p. 28) 5 konstatuojamoji dalis (2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 107 ir 108 punktai).

54 Tinkamas šios teisės turėtojo atlyginimas yra tas, kuris yra protingas atsižvelgiant į tikrą ar potencialų asmenų, kurie naudojasi ar planuoja naudotis teikiama paslauga, skaičių. Todėl televizijos transliavimo srityje toks atlyginimas, be kita ko, turi būti protingas atsižvelgiant į tokius atitinkamos programos parametrus, kaip jos faktinis žiūrovų skaičius, potencialus žiūrovų skaičius ir kalbinė versija. Šį požiūrį patvirtina Direktyvos 93/83 17 konstatuojamoji dalis (2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 109 ir 110 punktai).

55 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad taikant licencijų, kuriose nėra nuostatų, skirtų tam, kad būtų padalytos rinkos pagal nacionalines sienas, sistemą niekas nedraudžia nagrinėjamų teisių turėtojui susitarti dėl sumos, kuria atsižvelgiama į potencialų žiūrovų skaičių tiek valstybėje narėje, kurios atžvilgiu išduota išimtinė licencija, tiek bet kurioje kitoje valstybėje narėje, kurioje taip pat priimamos programos, kurios yra transliavimo susitarimo objektas. Iš tiesų, technologija, reikalinga nagrinėjamų teisių saugomiems kūriniams priimti, leidžia nustatyti faktinę ir potencialią žiūrovų auditoriją pagal prašymo pirkti kilmės šalį (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 112 ir 113 punktus). Ta pati technologija taip pat sudaro sąlygas diferencijuoti aktyvius skatinimo veiksmus siekiant juos vykdyti tik teritorijoje, kurios atžvilgiu suteikta išimtinė licencija.

56 Tokiomis aplinkybėmis negali būti atmesta tai, kad teisių turėtojas gali reikalauti priedo už licenciją, kuria atsižvelgiama į faktinę ir potencialią auditoriją visoje EEE. Vis dėlto, gerokai didesnis priedas, sumokėtas visiško teritorinio išimtinumo tikslais, yra grindžiamas dirbtiniais kainų skirtumais tarp padalytų nacionalinių rinkų, kurie nesuderinami su pagrindiniu Sutarties tikslu – sukurti vidaus rinką. Šiuo požiūriu šis priedas viršija tai, kas būtina siekiant užtikrinti tinkamą atlyginimą šiems teisių turėtojams (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 114–116 punktus).

57 Todėl, kiek tai susiję su tokio veiklos vykdytojo kaip ieškovė veikla, galimą abonementų kainų, kurios iki tol buvo nustatytos tam tikro lygio dėl visiškos teritorinės apsaugos, užtikrinamos taikant reikšmingas sąlygas, sumažėjimą Prancūzijos teritorijoje galėtų kompensuoti tai, kad vykdydama įsipareigojimus, pripažintus privalomais pagal ginčijamą sprendimą, *Paramount* pareiškė apie savo ketinimą nebetaikyti minėtų sąlygų. Šis pareiškimas reiškia, kad ieškovė dabar gali laisvai kreiptis į klientus, esančius visoje EEE, o ne tik Prancūzijoje. Tai atitinka pagrindinį tikslą, siekiamą Sutartimi, kuria įtvirtinama rinka be vidaus sienų, kurioje konkurencija nėra iškraipoma susitarimais, sprendimais ar suderintais veiksmais, draudžiamais pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį. Todėl, net jei ieškovė dalį savo pajamų skiria audiovizualiniams produktams, kuriems reikia specialios paramos, finansuoti, normaliai veikianti konkurencija, dabar jau EEE mastu, suteikia jai galimybes, kuriomis pasinaudoti jai neleido reikšmingos sąlygos, kol *Paramount* ketino reikalauti jų laikytis.

58 Iš to matyti, kad ieškovės, Prancūzijos Respublikos, *EFADs*, UPC ir *C More Entertainment* argumentus, susijusius su, jų teigimu, reikšmingų sąlygų teisėtumu atsižvelgiant į SESV 101 straipsnio 1 dalį (žr. šio sprendimo 29–32 punktus), reikia atmesti. Dėl šio sprendimo 55 punkte išdėstytų motyvų tas pats taikytina tariamam negalėjimui atskirti aktyvaus ir pasyvaus pardavimo ne išimtinėje teritorijoje skaitmeninėje srityje (žr. šio sprendimo 30 punktą).

59 Be to, kadangi argumentai, susiję su tuo, kad reikšmingos sąlygos skatina kultūros laidų kūrimą ir įvairovę ir kad jų uždraudimas galbūt sukeltų pavojų Sąjungos kultūros laidų kūrimui (žr. šio sprendimo 30–32 punktus), turi būti suprantami kaip grindžiami SESV 101 straipsnio 3 dalies taikymu aptariamoms sąlygoms, šiems argumentams negalima pritarti.

60 Žinoma, tokiais argumentais siekiama teigti, kad atitinkamos sąlygos padeda skatinti audiovizualinės produkcijos gamybą arba platinimą.

61 Tačiau, kaip matyti iš šio sprendimo 34–39 punktuose išdėstytų motyvų, procedūra, per kurią priimami pasiūlyti įsipareigojimai, yra grindžiama principu, kad įmonėms, kurių atžvilgiu atliekamas tyrimas, pranešama apie Komisijos susirūpinimą ir suteikiama galimybė pasiūlyti įsipareigojimus ateityje mainais už tai, kad Komisija nekonstatuotų buvusio pažeidimo. Savo ruožtu, Komisija pasinaudoja galimybe nekonstatuoti SESV 101 straipsnio 1 dalies pažeidimo ir taip sutaupyti išteklių, kuriuos turėtų skirti nagrinėjamai bylai, mainais į įsipareigojimus, paprastai dėl ateities, išsklaidančius visą jos susirūpinimą atitinkamu klausimu.

62 Šiuo atveju tai, ar elgesys, dėl kurio kilo aptariamas susirūpinimas, atitinka kumuliatyvias SESV 101 straipsnio 3 dalies taikymo sąlygas, atrodo nesusijęs su pačiu sprendimo, kaip ginčijamas sprendimas, pobūdžiu. Iš tiesų, viena vertus, šios nuostatos taikymas suponuoja, kad konstatuojamas SESV 101 straipsnio 1 dalies pažeidimas. Kita vertus, SESV 101 straipsnio 3 dalies taikymas apima prokonkurencinio poveikio, kurį daro susitarimas, kuriuo nesilaikoma SESV 101 straipsnio 1 dalies, nustatymą ir įvertinimą, ar šis prokonkurencinis poveikis atsveria antikonkurencinį poveikį (2003 m. spalio 23 d. Sprendimo *Van den Bergh Foods / Komisija*, T-65/98, EU:T:2003:281, 107 punktas).

63 Vis dėlto, pirma, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 34 ir 35 punktuose, kai Komisija mano, kad pasiūlytas įsipareigojimas yra tinkamas išsklaidyti jos susirūpinimą, ji gali sprendimu pripažinti jį privalomu pasiūliusiai įmonei, o atitinkamame sprendime ši institucija negali konstatuoti, ar pažeidimas buvo, ar dar tebėra.

64 Antra, pasiūlytų įsipareigojimų pripažinimu privalomais būtent siekiama išspręsti Komisijos nurodytas problemas dėl konkurencijos, užkertant kelią bet kokiam SESV 101 straipsnio 1 dalies pažeidimui ateityje, o tai prarastų savo prasmę SESV 101 straipsnio 3 dalies taikymo atveju. Iš tiesų, pastarosios nuostatos tikslas yra ne priversti įmonę, kurios atžvilgiu atliekamas tyrimas, pakeisti savo elgesį, dėl kurio Komisija išreiškė susirūpinimą dėl konkurencijos, bet konkrečiai pripažinti netaikytina SESV 101 straipsnio 1 dalį ir taip leisti šiai įmonei tęsti veiklą, dėl kurios pradėtas tyrimas.

65 Taigi, nors Komisija iš tiesų gali priimti ir pripažinti privalomu pasiūlytą įsipareigojimą, pagal kurį susitarimas, sprendimas ar suderinti veiksmai, keliantys susirūpinimą pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį, pakeičiami taip, kad atitiktų SESV 101 straipsnio 3 dalies sąlygas, ji neprivalo nustatyti, ar toks susitarimas, sprendimas ar suderinti veiksmai atitinka šias sąlygas, kai pasiūlytas įsipareigojimas, kaip šioje byloje, tiesiog yra atsisakyti tokio elgesio.

66 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Bendrasis Teismas, vykdydamas teisėtumo kontrolę, kurią vykdyti įgaliojimai jam suteikti pagal SESV 263 straipsnį, neturi priimti sprendimo dėl ieškovės argumentų, kad reikšmingos sąlygos skatina kultūros prekių gamybą ir kultūrinę įvairovę ir kad jų panaikinimas galbūt keltų grėsmę Sąjungos kultūros prekių gamybai. Šiuos argumentus ieškovė gali teikti nacionaliniam teismui byloje prieš *Paramount* dėl 2014 m. sausio 1 d. susitarimo, o šis teismas gali šiuo klausimu kreiptis į Komisiją pagal Reglamento Nr. 1/2003 15 straipsnį arba į Teisingumo Teismą pagal to paties reglamento 16 straipsnį ir SESV 267 straipsnį (žr. šio sprendimo 102 punktą).

67 Bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad remiantis šio sprendimo 53–57 punktuose išdėstytais argumentais negalima taikyti SESV 101 straipsnio 3 dalies, nes reikšmingose sąlygose nustatyti ribojimai, kuriais viršijama tai, kas būtina intelektinės nuosavybės teisių apsaugos reikalaujančių audiovizualinių kūrinių gamybai ir platinimui, todėl tos reikšmingos sąlygos neatitinka bent vienos iš kumuliacinių sąlygų, nustatytų SESV 101 straipsnio 3 dalyje, t. y. sąlygos, kad suinteresuotoms įmonėms negali būti nustatyti apribojimai, kurie nėra būtini siekiant šių teisių apsaugos (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 145 punktą).

68 Konkrečiai, viena vertus, visiška teritorinė apsauga akivaizdžiai viršija tai, kas būtina siekiant pagerinti kūrimą ar platinimą arba skatinti technikos ar ekonomikos pažangą, kaip reikalaujama pagal SESV 101 straipsnio 3 dalį, – tai rodo susijusių susitarimų šalių siekiamas draudimas teikti bet kokias tarpvalstybinio pobūdžio televizijos transliavimo paslaugas, net ir tuo atveju, jei tai yra kūriniai, dėl kurių pati *Paramount* suteikė licenciją ir kurie platinami valstybės narės teritorijoje (šiuo klausimu žr. 1982 m. birželio 8 d. Sprendimo *Nungesser ir Eisele / Komisija*, 258/78, EU:C:1982:211, 77 punktą).

69 Tačiau, kaip matyti iš šio sprendimo 57 punkte pateiktų svarstymų, galimą ieškovės pajamų iš klientų Prancūzijoje sumažėjimą gali kompensuoti tai, kad, įgyvendinus įsipareigojimus, pripažintus privalomais ginčijamu sprendimu, ji gali kreiptis į klientus, esančius visoje EEE, o ne tik Prancūzijoje.

70 Kita vertus, argumentas, kad reikšmingos sąlygos nevisiškai panaikina konkurenciją dėl kūrinių, kuriems jos taikomos, nes jie taip pat prieinami naudojantis priemonėmis, kurioms jos netaikomos, yra susijęs su SESV 101 straipsnio 3 dalies b punkte nustatyta sąlyga. Tačiau šio sprendimo 53–56 ir 67–69 punktuose išdėstytų motyvų pakanka, kad SESV 101 straipsnio 3 dalis šioje byloje būtų netaikoma (1982 m. birželio 8 d. Sprendimo *Nungesser ir Eisele / Komisija*, 258/78, EU:C:1982:211, 74, 75 ir 78 punktai).

71 Komisija šiuos argumentus iš esmės išdėstė ginčijamo sprendimo 40–44 konstatuojamosiose dalyse, kur pateikė išankstinę analizę dėl SESV 101 straipsnio 1 dalies taikymo.

72 Iš to matyti, kad net jei reikėtų konstatuoti, jog Komisija privalėjo nagrinėti galimybę taikyti SESV 101 straipsnio 3 dalį nagrinėjamoje byloje, ginčijamo sprendimo 52 konstatuojamojoje dalyje padaryta išvada, kad atlikus išankstinį vertinimą konstatuota, jog SESV 101 straipsnio 3 dalies taikymo

kumuliatyvios sąlygos nebuvo įvykdytos, turi būti aiškinama atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 40–44 konstatuojamosiose dalyse išdėstytus motyvus. Taigi šis Komisijos vertinimas laikytinas neturinčiu klaidų.

73 Todėl, pirma, ginčijamas sprendimas yra pakankamai teisiškai motyvuotas, kiek tai susiję su klausimu, ar *Paramount* pasiūlytų įsipareigojimų, apimančių reikšmingų sąlygų nebesilaikymą, pakako, kad būtų išspręstos Komisijos nurodytos problemos konkurencijos srityje, ir, antra, ši institucija nepadarė klaidos, teigiamai atsakiusi į tą patį klausimą.

74 Todėl ieškinio pirmasis pagrindas turi būti atmestas.

75 Dabar reikia išnagrinėti ieškinio trečiąjį pagrindą.

Dėl ieškinio trečiojo pagrindo, susijusio su proporcingumo principo pažeidimu

76 Ieškinio trečiasis pagrindas sudarytas iš dviejų dalių: pirmoji yra susijusi su proporcingumo principo pažeidimu dėl akivaizdžiai neproporcingo privalomais pripažintų įsipareigojimų pobūdžio (žr. šio sprendimo 77 ir 78 punktus), o antroji – su netinkamu poveikiu trečiųjų asmenų, kaip antai ieškovės, sutartinėms teisėms (žr. šio sprendimo 79 punktą).

77 Iš tiesų, palaikoma Prancūzijos Respublikos, ieškovė teigia, kad proporcingumo principas taikomas įsipareigojimams taip pat ir tuo atveju, jei jie grindžiami šalies, kurios atžvilgiu atliekamas tyrimas, pateiktu pasiūlymu. Šiomis aplinkybėmis Komisija turėjo patikrinti, ar įsipareigojimai išsprendžia jos nustatytas problemas ir ar atitinkama įmonė nepasiūlė mažiau suvaržančio įsipareigojimo, kuris taip pat tinkamas joms išspręsti.

78 Viena vertus, Komisija privalomais pripažino įsipareigojimus, kuriais neišsprendžiamos jos išankstiniame vertinime suformuluotos problemos, nors jie yra akivaizdžiai labiau ribojantys, nei reikalinga nustatytoms problemoms veiksmingai išspręsti. Šis vertinimas yra juo labiau pagrįstas, nes ginčijami įsipareigojimai turi neigiamą poveikį kultūrinei įvairovei visoje EEE dėl prarastų pajamų, kurias transliuotojai galėtų skirti filmams Europoje kurti.

79 Kita vertus, palaikoma Prancūzijos Respublikos, ieškovė teigia, kad ginčijamu sprendimu privalomais pripažinti įsipareigojimai daro poveikį trečiųjų asmenų interesams, nes jais vienašališkai pakeičiamas 2014 m. sausio 1 d. susitarimas dėl sąlygų, iš kurių kildinamos teisės, nors administracinė procedūra nesusijusi su aptariamu susitarimu, o tai neigiamai paveikė jos procesines teises. Vis dėlto, kaip matyti iš Komisijos pranešimo dėl bylų, susijusių su SESV 101 ir 102 straipsniais, nagrinėjimo geriausios patirties (OL C 308, 2011, p. 6), kad būtų priimtas, įsipareigojimas turėtų būti tiesiogiai taikomas ta prasme, kad jis neturi priklausyti nuo trečiojo asmens, kuris nėra jam privalomas, valios. Todėl, jeigu įsipareigojimą sudaro sutartinių santykių pakeitimas, kuriam reikalingas sutarties šalių sutikimas, kaip šioje byloje, įsipareigojimo pasiūlymą Komisija turi atmesti. Kadangi Komisija nesilaikė savo pačios pranešimo be jokio pagrindimo ginčijamame sprendime, tas sprendimas turėtų būti panaikintas.

80 Pirma, Komisija vėl tvirtina, jog pasiūlytais įsipareigojimais buvo tinkamai sprendžiamos problemos, kurias ji nustatė konkurencijos srityje, todėl ji neprivalėjo pati ieškoti mažesnę naštą sukuriančių ar mažiau ribojančių sprendimų.

81 Antra, Komisija teigia, kad tinkamai atsižvelgė į trečiųjų asmenų interesus ir paragino juos pateikti pastabas ir šias pastabas išnagrinėjo.

82 Trečia, palaikoma BEUC, Komisija tvirtina, kad ginčijamu sprendimu nepanaikinamos ieškovės sutartinės teisės ir nedaroma poveikio reikšmingų sąlygų galiai. Priešingai, tik pačios *Paramount* valia ji nebesilaiko aptariamų sąlygų arba nebėra jų saistoma. Ketvirta, Komisija pabrėžia, kad ginčijamas

sprendimas neturi *erga omnes* poveikio ir niekaip netrukdo ieškovei pareikšti *Paramount* ieškinio dėl sutartinių įsipareigojimų neįvykdymo. Nagrinėjant juos šiuo aspektu, *Paramount* pasiūlyti įsipareigojimai nepriklauso nuo trečiųjų asmenų valios, kaip tai suprantama pagal Komisijos pranešimo dėl bylų, susijusių su SESV 101 ir 102 straipsniais, nagrinėjimo geriausios patirties 128 punktą. Be to, 2014 m. sausio 1 d. susitarime nėra sąlygos, kuri būtų lygiavertė aprašytai ginčijamo sprendimo 2 konstatuojamosios dalies b punkte.

83 Pirmiausia reikia išnagrinėti ieškinio trečiojo pagrindo antrą dalį, susijusią su poveikiu trečiųjų asmenų, kaip antai ieškovės, sutartinėms teisėms, pažeidžiant proporcingumo principą.

84 Šio ieškinio pagrindo pirmoje dalyje išdėstyti argumentai, susiję su proporcingumo principo pažeidimu, kiek privalomais pripažinti įsipareigojimai nėra pagrįsti tinkamai išdėstytomis problemomis ir viršija tai, kas būtina siekiant išspręsti faktiškai išdėstytas problemas (žr. šio sprendimo 77 ir 78 punktus), iš tiesų atitinka išdėstytus ieškinio antrajam pagrindui pagrįsti. Todėl jie bus analizuojami nagrinėjant šį pagrindą.

85 Iš šalių argumentų matyti, kad jos sutinka su prielaida, jog toks aktas, kaip ginčijamas sprendimas, negali ieškovei teisėtai turėti tokio poveikio kaip 2014 m. sausio 1 d. susitarimo reikšmingų sąlygų panaikinimas. Atsakydama į ieškovės šiuo klausimu pateiktą argumentą (žr. šio sprendimo 79 punktą), Komisija tvirtina, kad ginčijamas sprendimas neturi tokio poveikio, o tik įpareigoja *Paramount* pranešti savo kontrahentams apie savo ketinimą nebesilaikyti reikšmingų sąlygų. Komisijos nuomone, ši pareiga neturi jokio poveikio vertinimui, kurį nacionalinis teismas gali suformuluoti dėl aptariamų sąlygų galiojimo, ieškovei nusprendus pareikšti *Paramount* ieškinį tame teisme.

86 Iš tiesų, ekonominės veiklos vykdytojų teisė formuoti savo santykius savo valia, kaip ji išreikšta jų sudaromuose susitarimuose, kyla iš laisvės sudaryti sutartį. Ši laisvė, apimanti galimybę pasirinkti savo verslo partnerį ir nuspręsti dėl susitarimo turinio, yra garantuojama pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 16 straipsnį, kuriame įtvirtinta laisvė užsiimti verslu (2013 m. sausio 22 d. Sprendimo *Sky Österreich*, C-283/11, EU:C:2013:28, 42 ir 43 punktai).

87 Nors laisvė užsiimti verslu nėra absoliuti ir turi būti vertinama atsižvelgiant į jos socialinę funkciją, jos apribojimas, remiantis Pagrindinių teisių chartijos 52 straipsnio 1 dalimi, turi būti numatytas įstatymo ir nekeisti šios laisvės esmės (2013 m. sausio 22 d. Sprendimo *Sky Österreich*, C-283/11, EU:C:2013:28, 45–48 punktai).

88 Šiuo klausimu iš Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio matyti (žr. šio sprendimo 34 punktą), kad įmonės pagal šią nuostatą pateiktas pasiūlymas turi reikšti „įsipareigojimą“. Jį turi sudaryti teisės atsisakymas, t. y. veiksmų, kurių ji būtų linkusi imtis, apribojimas. Šį įsipareigojimą gali sudaryti pareiga veikti tam tikru būdu arba pareiga susilaikyti nuo veiksmų.

89 Be to, jei Komisija mano, kad pasiūlytas įsipareigojimas yra tinkamas jos nurodytoms problemoms išspręsti, ji gali sprendimu pripažinti šį įsipareigojimą privalomu jį pasiūliusiai įmonei, o atitinkamame sprendime ši institucija negali konstatuoti, ar pažeidimas buvo, ar dar tebėra. Šis sprendimas skirtas, kaip šioje byloje, tik bendrovėms, kurios pasiūlė įsipareigojimą, ir yra privalomas tik joms, kaip numatyta SESV 288 straipsnio ketvirtoje pastraipoje.

90 Todėl reikia konstatuoti, kad, kaip teigia ieškovė ir Komisija, sprendimo, priimto remiantis Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsniu, tikslas arba poveikis negali būti toks, kad įsipareigojimas, kaip jis suprantamas pagal šio sprendimo 88 punktą, padaromas privalomas ūkio subjektams, kurie jo nepasiūlė ir neprisiėmė.

91 Iš tiesų, tokia galimybė prieštarautų Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio ir 13 konstatuojamosios dalies tekstui (žr. šio sprendimo 35 punktą), iš kurio matyti, kad Komisijos priimti įsipareigojimai padaromi privalomi įmonėms, kurios juos pasiūlė. Šis požiūris taip pat atspindėtas Komisijos pranešimo dėl

bylų, susijusių su SESV 101 ir 102 straipsniais, nagrinėjimo geriausios patirties 115 punkte. Pagal jį, „jeigu Komisija su <…> įsipareigojimais sutinka, ji gali priimti sprendimą, pagal kurį jie bylos šalims tampa privalomi“. Vis dėlto neginčijama, kad, kaip trečioji šalis, negavusi pranešimo apie kaltinimus, ieškovė nebuvo „bylos[, kurią Komisija pradėjo tik prieš *Paramount* ir *Sky*,] šalis“. Todėl, jei įsipareigojimas yra netaikyti sutarties sąlygos, kuria suteikiamos teisės tretiesiems asmenims, pripažinimas, kad Komisija gali padaryti jį privalomą tiems tretiesiems asmenims, nors jie jo nepasiūlė, o Komisija jų atžvilgiu nepradėjo procedūros, reikštų aptariamo veiklos vykdytojo laisvės sudaryti sutartį pažeidimą ir viršytų tai, kas numatyta Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio nuostatose.

92 Be to, šią išvadą patvirtina Komisijos pranešimo dėl bylų, susijusių su SESV 101 ir 102 straipsniais, nagrinėjimo geriausios patirties 128 punktas, kuriame nurodyta:

„Įsipareigojimai turi būti vienareikšmiai, ir jiems neturi būti reikalingos papildomos įgyvendinimo priemonės [t. y. jų įgyvendinimas neturi priklausyti nuo trečiojo asmens, kurio nesaisto įsipareigojimai]. Be to, jeigu įsipareigojimų negalima įgyvendinti be trečiųjų asmenų sutikimo (pvz., jeigu trečiasis asmuo, kuris pagal įsipareigojimus nebūtų tinkamas pirkėjas, turi pirmenybės teisę), įmonė turėtų pateikti trečiojo asmens sutikimo įrodymus.“

93 Šiomis aplinkybėmis kyla klausimas, ar, atsižvelgiant į jo tekstą ir priėmimo teisinį kontekstą, ginčijamo sprendimo tikslas ar poveikis yra tai, kad *Paramount* pasiūlytas įsipareigojimas, pažeidžiant Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį, yra panašus į įsipareigojimą, kurį būtų pasiūliusi ieškovė.

94 Šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad, remiantis ginčijamo sprendimo 1 straipsniu, šio sprendimo priede nurodyti įsipareigojimai yra privalomi *Paramount* ir jos teisių perėmėjams bei patronuojamosioms įmonėms. Todėl iš ginčijamo sprendimo nematyti, kad jame būtų nustatyta kokia nors pareiga *Paramount* kontrahentams, kaip antai ieškovei.

95 Antra, tai, kad *Paramount* prisiima bendro pobūdžio įsipareigojimą nesikreipti į teismą, siekiant užtikrinti, kad transliuotojai vykdytų pareigą nevykdyti pasyvaus pardavimo už savo išimtinės teritorijos ribų, kaip numatyta ginčijamo sprendimo priedo 2.2 punkto a papunktyje, automatiškai reiškia, kad *Paramount* nevykdo savo pareigos drausti tokius pardavimus, kaip numatyta to paties priedo 2.2 punkto b papunktyje. Šis įsipareigojimas savo ruožtu automatiškai prieštarauja sutartinei teisei, kuria naudojasi transliuotojai *Paramount* kontrahentai jos atžvilgiu, pagal kurią kiekvienam iš jų užtikrinamas visiškas teritorinis išimtinumas, kiek tai susiję su kiekvieno licencinio susitarimo, susijusio su mokamos televizijos programų kūrimu, dalyku.

96 Vis dėlto, šiomis aplinkybėmis kyla klausimas, ar taip yra dėl paties ginčijamo sprendimo – tokiu atveju tai būtų nepataisomas poveikis tretiesiems asmenims, kurie nepasiūlė ir neprisiėmė įsipareigojimo, kuris pripažintas privalomu, – ar, kaip teigia Komisija, *Paramount* pranešimas, kad ji nebesilaikys reikšmingų sąlygų, iš esmės yra veiksmas, kurį ji atlieka savo rizika ir kuris neturi jokios įtakos jos kontrahentų galimybei kreiptis į nacionalinį teismą siekiant, kad būtų vykdomos šios sąlygos ar net priteistas žalos atlyginimas.

97 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Reglamento Nr. 1/2003 16 straipsnio 1 dalį „nacionalinių teismų priimami sprendimai dėl susitarimų, sprendimų ar veiklos pagal [SESV 101] ar [102] straipsnį, jau esančių Komisijos sprendimo objektu, negali prieštarauti Komisijos priimtam sprendimui“.

98 Vis dėlto Reglamento Nr. 1/2003 13 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad sprendimai dėl įsipareigojimų „nepažeidžia valstybių narių konkurencijos institucijų ir teismų įgaliojimų padaryti [išvadą, ar pažeidimas buvo, ar dar tebėra,] ir [iš]nagrinėti bylą“. Be to, Reglamento Nr. 1/2003 22 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad „[Komisijos priimti sprendimai dėl įsipareigojimų neturi įtakos valstybių narių teismų ir konkurencijos tarnybų įgaliojimui taikyti [SESV 101 ir 102] straipsnius“.

99 Iš tiesų, skirtingai nuo sprendimų, priimtų pagal Reglamento Nr. 1/2003 7 straipsnį, sprendime, kuriuo įsipareigojimai pripažįstami privalomais pagal šio reglamento 9 straipsnį, nėra motyvų, kuriais veiksmai kvalifikuojami kaip SESV 101 straipsnio pažeidimas, ir nereiškia, kad šiems veiksmams taikoma ši nuostata. Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnis yra grindžiamas proceso ekonomijos argumentais ir juo siekiama užtikrinti veiksmingą SESV taikymą priimant sprendimus, kuriais pripažįstami privalomais šalių pasiūlyti įsipareigojimai, kuriuos Komisija laiko tinkamais kuo greičiau išspręsti jos nustatytas konkurencijos problemas. Tokiomis aplinkybėmis Komisijos vaidmuo apsiriboja susijusių įmonių pasiūlytų įsipareigojimų patikrinimu ir galimu priėmimu, atsižvelgiant į jos išankstiniame vertinime nurodytas problemas ir siekiamus tikslus (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 38 ir 40 punktai; šiuo klausimu taip pat žr. 2017 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Gasorba ir kt.*, C-547/16, EU:C:2017:891, 25 punktą).

100 Iš to išplaukia, kad, kaip teigia Komisija, kai ginčijamu sprendimu *Paramount* įpareigojama nebevykdyti reikšmingų sąlygų savo santykiuose su kontrahentais, ši pareiga neturi įtakos nacionalinio teismo, nagrinėjančio ieškovės pareikštą ieškinį, kompetencijai įvertinti, ar šios sąlygos iš tikrųjų prieštarauja SESV 101 straipsnio 1 daliai, ir, jei reikia, taikyti pasekmes, reikalingas pagal to paties straipsnio 2 dalį ir nacionalinę teisę. Šiomis aplinkybėmis ginčijamas sprendimas gali turėti įtakos nacionalinio teismo vertimui tik tiek, kiek jame pateiktas išankstinis vertinimas, į kurį jis turi atsižvelgti tik kaip į nagrinėjamo susitarimo antikonkurencinio pobūdžio požymį pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį (2017 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Gasorba ir kt.*, C-547/16, EU:C:2017:891, 27 ir 29 punktai). Taigi atsižvelgiant į tai, kad šis Komisijos vertinimas konkurencijos teisės aspektu, pateiktas pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio 1 dalį priimtame sprendime, yra glaustas ir išankstinis, jis negali galutinai užkirsti kelio nacionaliniam teismui atlikus papildomą tyrimą ir išsamiau išnagrinėjus aplinkybes, prieiti prie visiškai ar iš dalies kitokios išvados toje pačioje byloje (generalinės advokatės J. Kokott išvados byloje *Gasorba ir kt.*, C-547/16, EU:C:2017:692, 33 ir 35 punktai).

101 Todėl tai, kad įmonės pasiūlytus individualius įsipareigojimus Komisija pripažino privalomais, nereiškia, kad iš kitų įmonių atimama galimybė apsaugoti savo teises, kurių jos gali turėti santykiuose su tokia įmone (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49 punktas).

102 Šiuo klausimu, jeigu nacionalinis teismas, atlikęs analizę ir išnagrinėjęs galimybę imtis Reglamento Nr. 1/2003 15 ir 16 straipsniuose numatytų veiksmų, mano, kad reikšmingos sąlygos pažeidžia SESV 101 straipsnio 1 dalį ir neatitinka to paties straipsnio 3 dalies sąlygų, jis turi pripažinti jas negaliojančiomis pagal SESV 101 straipsnio 2 dalį. O jeigu jis mano, kad reikšmingos sąlygos nepažeidžia SESV 101 straipsnio 1 dalies arba atitinka šio straipsnio 3 dalies sąlygas, prireikus jis turi įvertinti jam pateikto reikalavimo pagrįstumą ir SESV 101 straipsnis netrukdo taikyti reikšmingų sąlygų.

103 Pastaruoju atveju, jei nacionalinio teismo nagrinėtos bylos rezultatas yra toks, kad *Paramount* turi nesilaikyti įsipareigojimo, pripažinto privalomu pagal ginčijamą sprendimą, Komisija, jei reikia, turi atnaujinti savo tyrimą pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio 2 dalies b punktą ir tuomet šios institucijos nesaisto nacionalinio teismo priimtas sprendimas (šiuo klausimu žr. 2000 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Masterfoods ir HB*, C-344/98, EU:C:2000:689, 48 punktas ir 2014 m. lapkričio 25 d. Sprendimo *Orange / Komisija*, T-402/13, EU:T:2014:991, 27 punktas).

104 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ginčijamas sprendimas neturi įtakos ieškovės galimybei pareikšti ieškinį nacionaliniame teisme siekiant, kad būtų konstatuotas reikšmingų sąlygų suderinamumas su SESV 101 straipsnio 1 dalimi, o *Paramount* atžvilgiu būtų sukeltos pasekmės, numatytos nacionalinėje teisėje, neatmetant galimybės taikyti laikinąsias apsaugos priemones, reikalingas šalių interesams apsaugoti, kol šis teismas priims galutinį sprendimą (šiuo klausimu žr. 2000 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Masterfoods ir HB*, C-344/98, EU:C:2000:689, 58 punktą).

105 Reikia pridurti, kad ieškovė būtų atsidūrusi iš esmės panašioje padėtyje, jeigu *Paramount*, analizuodama savarankiškai ir prieš įsikišant Komisijai, būtų padariusi išvadą, kad reikšmingos sąlygos gali kelti problemų dėl SESV 101 straipsnio 1 dalies, ir būtų pranešusi apie savo ketinimą jų nebesilaikyti, šiuo tikslu remdamasi SESV 101 straipsnio 2 dalimi.

106 Darytina išvada, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija veikė neviršydama įgaliojimų, jai suteiktų pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį, ir siekė šio reglamento tikslo, grindžiamo proceso ekonomijos ir veiksmingumo argumentais (žr. šio sprendimo 99 punktą), nedarydama poveikio sutartinėms ar procesinėms ieškovės teisėms, kuris viršytų tai, kas būtina šiems tikslams pasiekti.

107 Šiomis aplinkybėmis Komisijos pranešimo dėl bylų, susijusių su SESV 101 ir 102 straipsniais, nagrinėjimo geriausios patirties 128 punktą (žr. šio sprendimo 92 punktą) reikia suprasti ne kaip reiškiantį, kad vien pačiu sprendimu, priimtu pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį ir susijusiu su įmonės, pasiūliusios įsipareigojimą, sutartiniais santykiais su trečiosiomis šalimis, daromas poveikis šių šalių sutartinėms teisėms, bet kaip reiškiantį sąlygą, kuria siekiama užtikrinti Komisijos priimamo įsipareigojimo veiksmingumą. Taigi, nei 128 punkto įtraukimo į aptariamą Komisijos pranešimą tikslas, nei poveikis nėra uždrausti Komisijai tokiu atveju kaip šis, naudojantis savo diskrecija šioje srityje, priimti *Paramount* įsipareigojimą pranešti kontrahentams apie ketinimą netaikyti reikšmingų sąlygų, net jei nacionaliniam teismui, jei ieškovė į jį kreipiasi, išlieka galimybė padaryti išvadą, kad minėtos sąlygos neprieštarauja SESV 101 straipsnio 1 daliai.

108 Darytina išvada, kad, ginčijamo sprendimo priedo 2.2 ir 2.3 punktuose išdėstytus įsipareigojimus pripažindama privalomais *Paramount*, Komisija neviršijo įgaliojimų, kurie jai suteikti pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį, ir šiuo atveju nepažeidė proporcingumo principo, todėl ieškinio pirmojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta.

Dėl ieškinio antrojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnio pažeidimu, kiek tai susiję su problemų, kurias atitinka nustatyti įsipareigojimai, nustatymu

109 Palaikoma Prancūzijos Respublikos, ieškovė teigia, kad Komisijos priimti įsipareigojimai nesprendžia konkurencijos problemų, išdėstytų išankstiniame vertinime, kurį atliko ši institucija. Konkrečiau, ginčijamame sprendime siekta išnagrinėti *Paramount* ir *Sky* sudarytus susitarimus dėl audiovizualinių kūrinių platinimo Jungtinėje Karalystėje ir Airijoje. Vis dėlto Komisija padarė privalomus įsipareigojimus, susijusius su visa EEE, neišnagrinėjusi *Paramount* ir kitų transliuotojų, išskyrus *Sky*, veikiančių EEE, sudarytų susitarimų teisinio ir ekonominio konteksto. Remdamasi prielaida, kad visą išankstinę analizę dėl rinkos Jungtinėje Karalystėje ir Airijoje galima netiesiogiai taikyti Prancūzijos rinkai, kuri nebuvo analizuota, Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, todėl ir teisės klaidą. Be to, Komisija nustatė tokias pačias pasekmes *Sky* ir ieškovei, nors šie du transliuotojai nesinaudojo tokiomis pačiomis procesinėmis teisėmis, todėl buvo pažeistos ieškovės teisės į gynybą. Komisijos požiūris taptų dar paradoksalesnis Jungtinei Karalystei išstojus iš EEE, nes privalomais pripažinti įsipareigojimai būtų taikomi tik rinkose, dėl kurių Komisija neatliko jokios išankstinės analizės.

110 Ieškovė ir Prancūzijos Respublika priduria, kad šiomis aplinkybėmis Komisija turėjo pradėti procedūrą dėl visų *Paramount* sudarytų platinimo susitarimų ir taip visoms sutarčių šalims suteikti galimybę atsakyti į pareiškimą apie kaltinimus. Be to, pagal tą pačią logiką Komisija turėjo privalomais pripažinti dalį *Paramount* įsipareigojimų ir leisti jai atsisakyti savo pareigų trečiosioms šalims. Iš to išplaukia, kad siūlomus įsipareigojimus pripažindama privalomais visiems *Paramount* sutartiniams santykiams EEE, Komisija viršijo savo įgaliojimus ir taip pažeidė Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį.

111 Komisija ginčija šio ieškinio pagrindo pagrįstumą.

112 Kaip nurodyta šio sprendimo 84 punkte, reikia kartu nagrinėti argumentus dėl ieškinio trečiojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su proporcingumo principo pažeidimu, ir dėl ieškinio antrojo pagrindo. Iš tiesų, visi šie argumentai yra susiję su klausimu, ar priimant ginčijamą sprendimą Komisijos padarytas poveikis ieškovės padėčiai yra neproporcingas arba nepateisinamas atsižvelgiant į konkurencijos problemų, kurias ši institucija iškėlė, pobūdį ir geografinę apimtį.

113 Reikėtų priminti, kad konkrečios Reglamento Nr. 1/2003 7 ir 9 straipsniuose numatytų mechanizmų savybės ir veiklos priemonės, numatytos šiame reglamente pagal kiekvieną iš tokių nuostatų, skiriasi, o tai reiškia, kad Komisijai tenkančios pareigos užtikrinti proporcingumo principo paisymą apimtis ir turinys skiriasi atsižvelgiant į tai, pagal kurį iš šių straipsnių ji nagrinėjama (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 38 punktas).

114 Konkrečiai, taikydama proporcingumo principą pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį, Komisija tik tikrina, ar pasiūlytais įsipareigojimais gali būti pašalintos problemos, apie kurias ji pranešė susijusioms įmonėms, ir ar jos nepasiūlė mažiau suvaržančių įsipareigojimų, kuriais lygiai taip pat tinkamai būtų pašalintos tokios problemos. Šiomis aplinkybėmis Komisija turi atsižvelgti į trečiųjų asmenų interesus ir neprivalo pati ieškoti mažiau ribojančių ar švelnesnių, palyginti su jai pasiūlytais įsipareigojimais, alternatyvų (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41 ir 61 punktai).

115 Iš tiesų, viena vertus, įsipareigojimus pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį siūlančios įmonės sąmoningai sutinka su tuo, kad jų nuolaidos gali būti didesnės nei tai, ką atlikusi visapusišką tyrimą pati Komisija galėtų joms nustatyti pagal šio reglamento 7 straipsnį priimtu sprendimu. Tačiau, nutraukus tokių įmonių atžvilgiu pradėtą procedūrą dėl pažeidimo, jos gali išvengti konkurencijos taisyklių pažeidimo konstatavimo ir galbūt gresiančios baudos (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 48 punktas).

116 Kita vertus, kaip nurodyta šio sprendimo 101 punkte, tai, kad įmonės pasiūlytus individualius įsipareigojimus Komisija pripažino privalomais, nereiškia, kad iš kitų įmonių atimama galimybė apsaugoti savo galimas teises santykiuose su tokia įmone (2010 m. birželio 29 d. Sprendimo *Komisija / Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49 punktas). Šiuo atžvilgiu iš ginčijamo sprendimo poveikio ieškovei vertinimo matyti (žr. šio sprendimo 85–104 punktus), kad ji gali kreiptis į nacionalinį teismą, kad šis konstatuotų reikšmingų sąlygų suderinamumą su SESV 101 straipsnio 1 dalimi, ir prašyti, kad jis pritaikytų *Paramount* pasekmes, numatytas nacionalinės teisės aktais, neatmetant galimybės taikyti laikinąsias apsaugos priemones, reikalingas šalių interesams apsaugoti, kol šis teismas priims galutinį sprendimą (šiuo klausimu žr. 2000 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Masterfoods ir HB*, C-344/98, EU:C:2000:689, 58 punktą).

117 Iš to išplaukia, kad atsižvelgimas į trečiųjų asmenų interesus procedūroje dėl įsipareigojimų reiškia, jog iš kelių rūšių pasiūlytų įsipareigojimų, kuriais vienodai tinkamai sprendžiamos Komisijos nustatytos problemos konkurencijos srityje, ji turi pripažinti privalomu tą, kuris minėtiems asmenims turėtų mažesnį poveikį, kai sprendimo adresatas jį įgyvendins.

118 Vis dėlto, pirma, iš šio sprendimo 43–58 punktuose išdėstytų aplinkybių matyti, kad pagal savo pobūdį reikšmingomis sąlygomis siekiama padalyti nacionalines rinkas visoje EEE, o jų ekonominis ir teisinis kontekstas neleidžia konstatuoti, kad jos negali riboti konkurencijos. Todėl Komisijos nurodytos problemos pagrįstai susijusios su visa šia geografine teritorija, taigi, pasiūlyti ir privalomais pripažinti įsipareigojimai jas atitinka, o Komisija neprivalo išanalizuoti kiekvienos atitinkamos nacionalinės rinkos. Šiuo klausimu ieškovės išdėstyti argumentai dėl antrojo ieškinio pagrindo (žr. šio sprendimo 109 punktą) ir trečiojo pagrindo (žr. šio sprendimo 77 ir 78 punktus) neturi reikšmės.

119 Antra, nagrinėjamu atveju Komisijai nebuvo pasiūlyta jokio įsipareigojimo, kuriuo vienodai tinkamai būtų sprendžiamos Komisijos nurodytos problemos konkurencijos srityje, o įgyvendintas *Paramount* jis turėtų mažesnį poveikį ieškovei. Bet kuriuo atveju joks tokio pobūdžio įsipareigojimas neatrodo akivaizdžiai tinkamas Komisijos nurodytoms problemoms veiksmingai pašalinti, jeigu *Paramount* neįpareigojama nesilaikyti reikšmingų sąlygų.

120 Trečia, argumentą, kad įsipareigojimai daro neigiamą poveikį kultūrinei įvairovei visoje EEE dėl prarastų pajamų, kurias transliuotojai galėtų skirti filmams kurti Europoje, reikia atmesti dėl priežasčių, išdėstytų šio sprendimo 57 ir 69 punktuose.

121 Ketvirta, dėl to, kad savo argumentais ieškovė, Prancūzijos Respublika, *EFADs*, UPC ir *C More Entertainment* netiesiogiai teigia, jog yra neįveikiamų praktinių kliūčių teikti tarpvalstybines paslaugas Prancūzijos rinkoje, reikia konstatuoti, kad jos nepateikė jokių tokias aplinkybes patvirtinančių įrodymų. Be to, 3 straipsnio įtraukimas į 2014 m. sausio 1 d. susitarimą yra itin svarbus požymis, kad yra priešingai (šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 20 d. Sprendimo *Toshiba Corporation / Komisija*, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 33 ir 47 punktus).

122 Tokiomis aplinkybėmis, penkta, argumentai, visų pirma susiję su tuo, kad ieškovė nesinaudojo tokiomis pačiomis procesinėmis teisėmis kaip *Sky*, ir su artėjančiu Jungtinės Karalystės išstojimu iš Sąjungos, taip pat neturi reikšmės. Iš tiesų, atsižvelgimo į trečiųjų asmenų interesus prasmė procedūroje dėl įsipareigojimų yra tokia, kaip išdėstyta šio sprendimo 115–117 punktuose, todėl argumentas, susijęs su ribotomis procesinėmis teisėmis, kuriomis naudojosi ieškovė, kaip trečiasis asmuo, turi būti atmestas dėl šio sprendimo 119 punkte nurodytų priežasčių. Dėl artėjančio Jungtinės Karalystės išstojimo iš Sąjungos pakanka priminti, kad reikšmingomis sąlygomis siekiama padalyti nacionalines rinkas visoje EEE, todėl minėtas išstojimas bet kuriuo atveju neturėtų įtakos Komisijos išdėstytų problemų aktualumui (žr. šio sprendimo 118 punktą).

123 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad priimdama ginčijamą sprendimą Komisija neviršijo pagal Reglamento Nr. 1/2003 9 straipsnį jai suteiktų įgaliojimų ir nepažeidė proporcingumo principo, kaip tvirtina ieškovė ieškinio trečiojo pagrindo pirmoje dalyje.

124 Todėl reikia atmesti ieškinio antrąjį pagrindą ir ieškinio trečiojo pagrindo pirmą dalį.

Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, susijusio su piktnaudžiavimu įgaliojimais

125 Ieškovės nuomone, aplinkybė, kad buvo priimti įsipareigojimai, taikomi visoje EEE ir nesprendžiantys konkurencijos problemų, kaip išdėstyta ieškinio antrame pagrinde, rodo, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas neteisėtu tikslu, tai taip pat yra piktnaudžiavimas įgaliojimais. Be to, Komisija perėmė Sąjungos teisės aktų leidėjo, nagrinėjančio klausimą dėl geofiltravimo platinant audiovizualinius kūrinius, vaidmenį ir taip pasisavino jo įgaliojimus, nuspręsdama už jį. Teisėkūros proceso eiga ir ginčijamo sprendimo pasekmės, kurios yra daug platesnės už ginčijamo sprendimo dalyką, liudija apie Komisijos ketinimą nustatyti *de facto* reglamentavimą, nulemiantį ir kitų vykdomų tyrimų rezultatus. Ieškovė, be kita ko, prašo Bendrojo Teismo įpareigoti Komisiją pateikti parengiamuosius aktus, susijusius su ginčijamu sprendimu ir atitinkamu teisėkūros procesu, siekiant, kad būtų patvirtinti svarbūs piktnaudžiavimo įgaliojimais požymiai.

126 *EFADs* teigia, kad Komisija nepaskelbė išsamios siūlomų įsipareigojimų versijos ir nesuteikė tretiesiems asmenims prieigos prie pranešimo apie kaltinimus.

127 Komisija ginčija ieškinio ketvirtojo pagrindo pagrįstumą.

128 Primintina, kad įgaliojimais piktnaudžiaujama tuomet, kai institucija naudojasi savo įgaliojimais tik ar iš esmės siekdama kitų nei nurodyti tikslų arba siekdama išvengti Sutartyje numatytos konkrečiomis aplinkybėmis taikytinos procedūros (2007 m. sausio 25 d. Sprendimo *Dalmine / Komisija*, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 99 punktas).

129 Vis dėlto, kaip matyti iš šio sprendimo 118 punkto, pasiūlyti ir privalomais pripažinti įsipareigojimai atitinka Komisijos išdėstytas problemas dėl konkurencijos, ir taip yra dėl visos EEE. Todėl ieškovės argumentas, kad Komisija piktnaudžiavo įgaliojimais, nes aptariami įsipareigojimai nesprendė išdėstytų problemų, yra pagrįstas klaidinga prielaida.

130 Dėl kitų ieškovės argumentų, susijusių su tariamu kišimusi į teisėkūros procesą, reikia konstatuoti, kad toks procesas, kol nėra baigtas teisėkūros procedūra priimamu aktu, neturi poveikio įgaliojimams, kurie Komisijai suteikti pagal SESV 101 straipsnį ir Reglamentą Nr. 1/2003. Todėl tai, kad Komisija, pripažindama įsipareigojimus privalomais *Paramount*, pasinaudojo šiais įgaliojimais, kuriuos ji pasiūlė, nors buvo vykdoma teisėkūros procedūra dėl tokių teisių, kokios nagrinėjamos šioje byloje, negali įrodyti piktnaudžiavimo įgaliojimais.

131 Galiausiai reikia konstatuoti, kad *EFADs* išdėstyti kaltinimai, susiję su pasiūlytų įsipareigojimų paskelbimu ir prieiga prie pranešimo apie kaltinimus, iš tiesų yra pagrindai, kurių ieškovė nenurodė, ir todėl juos reikia atmesti kaip nepriimtinus. Bet kuriuo atveju įmonės ir kiti subjektai, kurie neturi šalies statuso, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1/2003 27 straipsnio 2 dalį, turi teises, numatytas Reglamento Nr. 1/2003 27 straipsnio 4 dalyje ir Reglamento Nr. 773/2004 13 straipsnyje, kurių Komisija paisė šioje byloje (žr. šio sprendimo 4 ir 5 punktus).

132 Todėl reikia atmesti ieškinio ketvirtąjį pagrindą ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

133 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

134 Be to, pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį į bylą įstojusios valstybės narės padengia savo išlaidas, o pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį Bendrasis Teismas gali nuspręsti, kad į bylą įstojusi šalis, kuri nenurodyta šio straipsnio 1 ir 2 dalyse, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

135 Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti Komisijos bylinėjimosi išlaidas, išskyrus tas, kurios susijusios su Prancūzijos Respublikos, *EFADs*, UPC ir *C More Entertainment* įstojimu į bylą, ir padengti BEUC išlaidas pagal jų pateiktus reikalavimus.

136 Be to, reikia nuspręsti, kad Prancūzijos Respublika, *EFADs*, UPC ir *C More Entertainment* padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas, susijusias su jų įstojimu į bylą.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (penktoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. ***Groupe Canal + SA*** **padengia savo bylinėjimosi išlaidas, Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas, išskyrus tas, kurios susijusios su Prancūzijos Respublikos, *European Film Agency Directors – EFADs*, *Union des producteurs de cinéma* (UPC) ir *C More Entertainment AB* įstojimu į bylą, ir Europos vartotojų organizacijos (BEUC) bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Prancūzijos Respublika, *EFADs*, UPC ir *C More Entertainment* padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir Komisijos dėl jų įstojimo į bylą patirtas bylinėjimosi išlaidas**.

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Paskelbta 2018 m. gruodžio 12 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.